

Uitgeteld

Marja West

Uitgeteld

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 2979 1

© 2015 Marja West

Omslagontwerp Roald Triebels, Amsterdam

Omslagillustratie © Jasmin Noé / plainpicture / Hollandse Hoogte

Foto auteur Merlijn Doomernik

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor oom Gerard, en Gé

‘Ik weet allang dat ik alleen maar nee durfde zeggen als niemand mij hoort...’

‘Houdt u zich aan uw beroepsgeheim, meneer Brenninkmeijer?’ Ik sta in de deuropening van zijn praktijk en wil eerst antwoord voordat ik over de drempel loop.

‘Uiteraard mevrouw Van Nuenen, of mag ik Esther zeggen?’ De psycholoog staat op en biedt mij een hand aan die ik aanvaard, maar ik negeer zijn vraag. Ik ken de man niet. De praktijkdeur valt achter mij dicht als ik een stap naar voren zet. Ik blijf staan.

‘Gaat u maar zitten,’ nodigt Brenninkmeijer mij uit. ‘Wilt u misschien een kopje koffie, thee?’

‘Liever een glaasje water, als het u niet uitmaakt.’

Hij gaat weg om even later terug te komen met een karaf water voor mij en een kan koffie voor zichzelf. Hij schenkt in en neemt dan tegenover mij plaats.

‘Ik ken u mevrouw Van Nuenen. U heeft meen ik de catering voor het jaarlijkse feest van de Aerdenhoutse golfclub verzorgd,’ opent hij het gesprek. ‘Het bestuur roemt uw kookkunst.’

‘In de afgelopen maanden heb ik behoorlijk carrière gemaakt meneer, daar zit het probleem niet.’ Of eigenlijk wel, denk ik erachteraan. Want als Maarten gelukkig was gebleven met zijn dagelijkse ritueel van een glas rode wijn en een Cubaanse sigaar bij mij, dan was het afgelopen halfjaar kalm voorbij geprutteld in plaats van overgekookt.

‘Vertelt u eens, mevrouw Van Nuenen, waarom bent u naar mij toe gekomen?’

Brenninkmeijer draait halve cirkels met zijn stoel, het maakt mij nerveus.

‘Vindt u het erg om dat niet te doen?’ vraag ik terwijl ik met mijn vinger de beweging imiteer.

Abrupt staakt hij zijn activiteit. Hij pakt een schrijfblok van de tafel en legt deze op zijn knie, de bijbehorende pen vist hij uit het borstzakje van zijn colbert.

‘Wat brengt u hier, wat is uw hulpvraag?’

‘De Amuse-Award,’ zeg ik. ‘Ik heb de Amuse-Award van *Culinair Lifestyle* dit jaar gewonnen en nu moet ik met iemand praten.’

Ik moet toch ergens beginnen.

Brenninkmeijer slaat zijn schrijfblok dicht en knikt.

‘Van harte gefeliciteerd, zou ik zo zeggen.’

‘Dank u.’ Ik zak wat verder in de bank. ‘Het probleem is alleen dat Maarten, mijn man, wil dat ik de prijs aanneem,’ begin ik zuchtend mijn hulpvraag aan te vullen, ‘maar dan ben ik verplicht het recept vrij te geven.’ Ik staar naar zijn kast met boeken.

‘En waarom heeft u daar moeite mee, mevrouw Van Nuenen?’ vraagt Brenninkmeijer plichtmatig glimlachend.

Hij lijkt mij zo’n psycholoog die liever mensen met ‘echte’ problemen had geholpen in plaats van zijn dagen te slijten met hulp bieden aan klagend oud geld in Aerdenhout. Aan zijn verveelde gezicht zie ik dat hij op het punt staat mij door te verwijzen naar een goede vriendin om daar onder een fles chablis uit te huilen over het feit dat openbaring van het recept mijn exclusiviteit vermoordt. Maar het verhaal ligt veel ingewikkelder dan hij nu denkt en is niet te verzachten met een glas wijn aan de keukentafel. Of eigenlijk ligt het heel simpel. Het leven bestaat uit feiten die elkaar logisch opvolgen en als feit één, het grondfeit zeg maar, er niet was geweest, had de waterrimpeling daarna ook niet plaatsgevonden. En dat grondfeit heette Annelize van Rooijen Zuilensteijn.

‘Omdat...’ Ik stop. Waar moet ik beginnen? ‘Om het goed te kunnen begrijpen, moet ik u alles vertellen,’ zeg ik uiteindelijk. ‘Heeft u nog andere afspraken voor vanmiddag staan, want in dat geval kunt u die beter afzeggen.’ Ik duik wat dieper in de kus-sens.

‘Het is anders niet mijn gewoonte...’ Hij stopt met praten als ik een krant uit mijn tas pak en die voor hem op het tafeltje neerleg.

‘Kent u dit artikel?’ Met mijn vinger wijs ik op het paginagrote stuk.

‘Vermissing Aerdenhoutse nog altijd een raadsel,’ leest mijn nieuwe therapeut voor. ‘Gaat dat over die verdwenen vrouw?’

‘Precies,’ zeg ik en vouw de krant dicht. ‘Annelize van Rooijen Zuilensteijn, mijn buurvrouw, om haardraait het allemaal.’

Brenninkmeijer lijkt nu iets meer aandacht te hebben.

‘Over het algemeen zijn korte sessies...’ begint hij weer.

‘U krijgt uw overuren ruimschoots betaald.’ Geld steltpt alle twijfel als een tourniquet, heb ik geleerd sinds ik met Maarten getrouwd ben.

Ik kijk hem strak aan. Zijn hoofd gaat nu zachtjes op en neeren hij wrijft met zijn duim en wijsvinger over zijn kin.

‘Ik heb geen andere afspraken staan voor vanmiddag, maar ik moet wel een paar telefoontjes plegen. Blijft u maar even rustig zitten, ik kom zo terug,’ zegt hij.

Alles is te koop.

Als hij weg is sta ik op en kijk rond. Zijn kast staat vol met vak-literatuur, net zoals die van psychotherapeut Eduard Alberda. Alleen waar Eduard vooral Freud aanhangt, lijkt deze man meer met Jung te hebben. Mijn vingers glijden over de titels, ze zeggen mij niets. Ik open het schrijfblok dat Brenninkmeijer op tafel heeft gelegd. De eerste pagina is voor de helft gevuld met droedels, de pagina’s daarna zijn leeg. Ik doe het blok weer dicht en ga zitten. Na een paar minuten komt hij terug.

‘Ik heb de rest van de dag voor u vrijgemaakt.’ Hij neemt plaats en pakt het schrijfblok. ‘Waarom vindt u het zo moeilijk om u neer

te leggen bij de voorwaarden van dat kookmagazine, mevrouw Van Nuenen?’

Ik sla mijn armen over elkaar. ‘Goed,’ zeg ik. ‘Alles is begonnen met de komst van Annelize.’ Of misschien wel niet, denk ik. Misschien is het allemaal wel veel eerder begonnen. In de Bijlmer bijvoorbeeld, waar ik met mijn moederwoonde.

‘Dus begin ik op het moment dat Annelize ons leven binnenwandelde,’ negeer ik mijn eigen gedachten. Per slot van rekening ging het op dat moment pas echt fout en kan alles wat vroeger is gebeurd slechts als een opmaat worden beschouwd, een prelude die zonder haar komst in een fade-out zou zijn gestorven.

‘U moet weten meneer Brenninkmeijer, toen zij kwam was ik ruim twee maanden met Maarten van Nuenen getrouwd. Het was een goed huwelijk. Het is een goed huwelijk, alleen in de periode dat zij naast ons woonde even niet.’

Brenninkmeijer knikt begrijpend, of gewoon als teken dat hij mij verstaat. Dat weet je met therapeuten nooit.

‘Annelize kwam op zo’n dag waarop je aanvoelt dat het de laatste van die zomer zal zijn, zo’n dag waarop je het najaar ruikt,’ ga ik verder. ‘Ik zie mijzelf nog op een zondagmiddag aan onze tuintafel zitten, bladerend in een tijdschrift, terwijl Maarten met de rozenstruiken bezig is.’

I

Het geluid van de snoeischaar stopte en een paar seconden later voelde ik Maartens lippen langs mijn nek strelen.

‘Ik ga even iets te drinken inschenken, jij ook wat, Prinses?’

‘Graag,’ zei ik en hij legde zijn gereedschap op de tuintafel.

Het knarsen van het grind op de oprijlaan heb ik nooit gehoord, alsof ze uit de lucht kwam vallen.

‘Maarten, lieverd. Ben jij het echt?’ hoorde ik ineens een licht hese stem zeggen.

De naam van mijn man rolde met een lijzige tevredenheid uit de mond van een vrouw. Ik keek op van mijn tijdschrift en zag een slanke, wat muizige dame met middelbruin halflang haar bijna amechtig hijgend in de armen van mijn echtgenoot hangen.

Anders kan ik het niet omschrijven.

‘Annelize. Annelize van Rooijen Zuilensteijn. Wat heb ik jou lang niet gezien. Dat is, wat, eenentwintig, tweeëntwintig jaar geleden?’ Maartens grote handen wreven vertrouwd over de vreemde rug die kennelijk Annelize heette en een dubbele achternaam bezat.

Ik kwam overeind. Terwijl ik het stel naderde verslaptte hun omarming. Toen ik naast mijn echtgenoot stond hield hij slechts nog een paar onbekende handen vast. Het duurde enkele seconden voordat ik haar vingers als zand uit de zijne zag glijden, te langzaam. Die van Maarten verkrampten enigszins leek wel, alsof het hem pijn deed de hare los te laten.

Op dat moment had ik haar van mijn oprit moeten sturen, realiseerde ik mij achteraf. Dan was alles nooit gebeurd. Maar dat deed ik niet, nee, ik deed iets wat veel erger was: ik nodigde haar bij ons thuis uit.

‘Annelize, mag ik je even voorstellen? Dit is Esther.’ Maarten legde een arm om mij heen die dood aanvoelde.

‘Zijn vrouw,’ vulde ik hem aan en stak mijn hand uit. ‘Leuk je te ontmoeten,’ zei ik terwijl ik mij afvroeg of ik de uitspraak werkelijk meende.

‘Jeetje, Maarten. Dat jij hier woont, wat een geweldig toeval.’ Onder haar woorden schudde Annelize knikkend de hand die ik aanbood. ‘Ja, prettig kennis met je te maken,’ zei ze terloops tegen me, maar haar ogen spraken een andere zin uit.

‘Hoe is het met je, Maarten? Werk je nog steeds voor je vader?’

De vrouw keek met een betekenisvol glimlachje naar mijn man terwijl ze haar hoofd een beetje schuin hield en ik kwam tot de conclusie dat ik de welkomstwoorden niet gemeend had. Dat ik liever ‘Rot op’ tegen haar had gezegd maar dit vanwege het reglement had gelaten. Sinds ik Esther van Nuenen ben, vrouw van Maarten van Nuenen IV (ik had nooit durven dromen nog eens met een man te trouwen die een getal achter zijn naam heeft staan) heb ik geleerd uitspraken eerst aan zijn *gouden regels* te toetsen. ‘Rot op’ had die toets niet doorstaan.

‘Hij is vorig jaar overleden.’ Mijn man liet zijn arm van mij afglijden. ‘Ik ben hem opgevolgd als directeur van de zaak.’

‘Dus jij leidt nu de bank...?’ Met een vertraagd gebaar streek Annelize een los plukje achter haar oor. Deze vrouw deed alles op dezelfde vertraagde wijze, leerde ik later.

‘Waar kennen jullie elkaar eigenlijk van?’ mengde ik mij in het gesprek. Niet de woorden maar de lichaamstaal van deze dubbele achternaam overschreed een grens die ik werkelijk liever niet gepasseerd zag.

‘Wij hebben vroeger...’ Annelize aarzelde terwijl ze haar adem inhield. Even legde ze een hand op Maartens bovenarm en keek

hem met een geamuseerde blik in haar ogen aan, alsof ze een vraag stelde.

‘Samen gestudeerd,’ vulde hij aan. Een glimlach brak door op haar gezicht en haar wenkbrauwen trokken meewarig naar elkaar toe. Ze bleven elkaar aankijken.

Ik voelde mij misplaatst, alsof ik op het verkeerde moment was opgekomen in een theaterstuk. Dat gênante ogenblik waarop het publiek zich zachtjes begint te roeren en je tegenspelers woorden naar je fluisteren die niet in het script staan terwijl je wanhopig je aanwezigheid probeert te legitimeren.

Het grind van de oprit leek onder mijn voeten weg te zakken.

‘En wat doe jij tegenwoordig?’ ging mijn man verder.

‘Ik ben de hoofdredactrice van *Culinair Lifestyle*,’ lachte Annelize. ‘Ik dacht dat je dat wel wist?’

‘*Culinair Lifestyle*? Nee, dat wist ik niet. Interessant. Dan hebben jullie wat gemeen. Mijn vrouw heeft een koksopleiding gevolgd,’ zei hij.

Dat was overdreven, bovendien, na mijn mbo-opleiding heb ik alleen maar achter de tap gestaan en als ik al in de keuken van het café kwam dan was het hooguit om een broodje kaas te maken of een gehaktbal in de magnetron op te warmen. Ik staarde langs mijn echtgenoot naar onze tuin om te voorkomen dat ik alsnog zijn regels zou overtreden. Op dat moment viel het mij voor het eerst op dat de oude eik die er stond zoveel takken had.

‘Ach, een kookwonder, net zoals je moeder,’ antwoordde de redactrice. ‘Ik kom graag een keer proeven.’

Liever niet, dacht ik.

‘Hoe gaat het eigenlijk met je man?’ informeerde Maarten. ‘Ik ben zijn naam vergeten.’

Een man kwam mij goed uit, een man was veilig, een onverwachte meevaller aan deze vrouw. Ik draaide mijn hoofd weer naar het gesprek, weg van de boom.

‘Rogier. We zijn vorige maand gescheiden en ik heb zojuist het huis hiernaast gekocht.’ Annelize liet de sleutelbos die aan haar

pink hing uitnodigend voor de neus van mijn echtgenoot bungenen.

Pang, een ballon vol hoop knapte in mijn gezicht en opnieuw leidde ik mijzelf af met de vraag hoeveel takken zo'n eikenboom eigenlijk had.

'Ben jij de nieuwe eigenaar van De Witte Meeuw? Dat is inderdaad een bijzonder aangenaam toeval,' hoorde ik Maarten zeggen.

Zijn woordkeus beviel mij niet. Dergelijke woorden gebruik je niet om de komst van een nieuwe buurvrouw mee te omschrijven, zelfs niet als je haar nog kent uit je studententijd.

'Misschien moeten we eens een keer wat afspreken,' kwam ik tussenbeide. Die pas gescheiden vrouw met carrière wilde ik zo snel mogelijk van mijn oprit af hebben. 'Dan kunnen jullie weer eens bijpraten. Je zult het nu wel druk hebben met de verhuizing.'

'Dat lijkt me een goed idee,' zei Maarten. 'Heb je aanstaande vrijdagavond iets in de agenda, Lize? Anders kom je gezellig bij ons eten.'

Lize? Was dit een koosnaampje of waren het de resten van slemppartijen met het corps? Ik twijfelde. Wat ik wel zeker wist was dat Maartens idee over gezellig op dit punt behoorlijk afweek van het mijne. De uitnodiging had ik uit beleefdheid gedaan, een loze belofte voor een onbepaalde toekomst.

'Wat een geweldig plan,' antwoordde Annelize, 'en voor jou maak ik altijd tijd.' Ze legde weer een hand op zijn bovenarm.

'Tot ziens,' zei ik tegen haar en reikte Maarten zijn snoeischaar aan.

Ze bleef enkele seconden zwijgend naar mijn echtgenoot glimlachen en zei toen: 'Dan zie je mij vrijdag verschijnen. Maarten, ik vind het echt enorm leuk om naast je te komen wonen.'

De glimlach voor hem trok uit haar lippen toen ze zich naar mij omdraaide.

'En ik ben razend benieuwd naar jouw kookkunsten... Hoe zei je ook al weer dat je heet?'

Ik antwoordde niet, maar liep het huis in. In de hal schopte ik mijn slippers uit en stootte daarbij mijn teen tegen de garderobekast. Vloekend huppelde ik rond terwijl het bloed op de grond druppelde. Toen de pijn zakte liep ik naar Maartens bibliotheek zonder ook maar een moment naar de wond te kijken. Die zou vanzelf wel genezen, redeneerde ik. Maar de redactrice, dat was een ander verhaal en ik besloot dat ik die vrouw voor nu beter kon vergeten door aan het werk te gaan, er was nog zoveel te doen. Maartens antieke boeken zaten nog steeds in verhuisdozen. Het uitpakken ervan zou mij afleiden.

Dacht ik.

Die avond zat ik op ons bed uit het slaapkamerraam te staren. Door het gebladerte van de eikenboom zag ik de maan, een heldere maan die het dak van De Witte Meeuw leek te veranderen in een plas bloed. Ik trok een kous op en maakte hem vast aan mijn jarretel, Maartens voetstappen klonken al op de trap. Nadat ik de andere kous eveneens had vastgemaakt, schudde ik lucht in mijn lange haar en trok het aan een kant over mijn schouder. De deur van de slaapkamer ging open. In zijn handen hield mijn man twee glazen en een fles wijn, tussen zijn lippen zat een sigaar geklemd.

‘Het lekkerste dessert na goede seks is een glas bordeaux en een cubaantje,’ had Maarten mij acht maanden daarvoor geleerd, toen hij na onze eerste vrijpartij met een fles en een kurkentrekker de slaapkamer was binnengekomen. ‘Onthoud dat schoonheid.’

Na die woorden schonk hij twee glazen in en gaf er een aan mij. Daarna kwam hij weer in bed liggen en boog zich naar zijn nachtkastje om de aangekondigde sigaar op te steken terwijl ik het wijnglas op mijn buik liet balanceren.

Hij bleef een paar minuten zwijgend op zijn rug liggen. Met regelmaat blies hij doffe wolken rook omhoog. Toen rolde hij op zijn zij en gaf een tikje tegen mijn neus. Er viel een askegel op het laken.

‘Jij bent voor mij de perfecte vrouw Esther Schuurman,’ zei hij en gleeed terug op zijn rug.

‘Maar je kent mij nauwelijks.’ Ik nam een slok van de wijn.

‘Kennen is een overschat begrip dat nooit verder ingevuld kan worden dan relatief, Prinses.’ Hij schoof zijn arm onder mijn nek. ‘Geloof me, in relaties draait het om gevoel en intenties.’

Ik zette mijn glas weg en nestelde mij in zijn veilige oksel terwijl ik over de houdbaarheidsdatum van zijn woorden nadacht.

‘Misschien heb je wel gelijk,’ zei ik. Wat was kennen inderdaad. Eddy dacht ik ook te kennen, ik was nota bene met hem opgegroeid, toch had hij zonder scrupules misbruik van mij gemaakt.

Luisterend naar het ritme van Maartens hart ben ik toen in slaap gevallen.

Tijdens het ontbijt de volgende morgen zag ik een verhuishwagen langsrijden die vervolgens luid piepend achterwaarts de oprit van De Witte Meeuw indraaide terwijl Annelizes tuinman met een schepnet vol groen uit de vijver aan kwam lopen. Zwaaiend met zijn vrije arm dirigeerde hij de vrachtwagen naar de juiste positie.

Maarten keek op van zijn krant, sloeg hem dicht en kwam over-eind, daarbij zijn bovenbeen tegen de tafel stotend. Ik zag zijn gezicht vertrekken.

‘Ga je vandaag eerder naar je werk?’ vroeg ik.

Deze haast was niets voor hem, hij had zijn koffie nog niet eens op.

‘Ik ga eerst even kijken of Annelize het redt met haar verhuizing en daarna rij ik door naar de bank, Prinses,’ zei hij terwijl hij de krant onder zijn arm stak. ‘Vergeet je niet dat moeder vanavond komt eten?’

Ik zuchtte diep en staaarde door het raam naar de eik.

‘Koken is niets anders dan het volgen van instructies, of het nu een simpel of een ingewikkeld gerecht is,’ antwoordde mijn man die mijn gezucht meende te begrijpen. Hij opende de eetkamerdeur. ‘Het komt echt wel goed, Esther. En dan, je zult mijn moeder

een keer moeten ontvangen, we wonen hier ondertussen al twee maanden.'

Vanuit de hal hoorde ik zijn Luikse staander tikken totdat de kamerdeur achter hem dichtviel. Door het raam zag ik hem naar De Witte Meeuw lopen waar de buurvrouw inmiddels naar buiten was gekomen om aanwijzingen te geven aan haar personeel. Toen ze Maarten in het vizier kreeg streek ze traag een pluk haar weg. Mijn man knikte, waarschijnlijk om iets wat ze zei, en Annelize stak een arm door de zijne. Zo liepen ze samen richting haar huis. Even later stond het stel op de stoep met een beker in hun hand waarin ze bliezen terwijl de verhuizers in en uit liepen.

Ik ruimde de ontbijttafel af, Maartens koud geworden koffie goot ik in de gootsteen. Daarna liep ik naar de laptop in de bibliotheek om een recept te zoeken. De wond op mijn teen begon inmiddels flink te zeuren.

Een halfjaar daarvoor had ik mijn schoonmoeder leren kennen tijdens een etentje bij haar thuis. Alles aan die vrouw was dun en ze had een ongegrond kapsel.

'Amsterdamse School, kindje,' antwoordde ze toen ik zei dat ze een leuk huis had.

We namen plaats in een eetkamer waarin een tafel stond met twaalfstoelen. Er kwam een meisje binnen. Ze had een dienblad in haar handen met daarop twee ontkurkte flessen wijn, een rode en een witte. De kurken had ze ook bij zich, ze liet Maarten eraan ruiken. Nadat hij goedkeurend had geknikt zette ze de flessen neer en vertrok.

'Rode of witte, moeder?' vroeg Maarten.

'Rode graag,' antwoordde ze en hij schonk in.

Opnieuw ging de deur open en het meisje kwam binnen met drie borden soep die ze voor ons plaatste.

'Het voorgerecht is een venkelsoep met room en Le Puy-linzen,' legde mijn schoonmoeder uit terwijl ze met haar vinger naar mijn bord wees.

De lepels tikten tegen het porselein, iedereen zweeg een poosje.

‘Huisgemaakt, moeder?’ vroeg Maarten opeens.

‘Uiteraard,’ antwoordde ze en legde haar bestek neer om vervolgens haar mond af te betten met een servet. Daarna draaide ze haar gezicht naar mij. ‘Vertel eens iets over jezelf, Esther?’ vroeg ze. Rustig schoof ze mijn wijnglas van de linkerkant naar de rechterkant van mijn bord. Ik staarde naar haar gemanicuurde handen.

De Bijlmer schud je nooit van je af, ze blijft als een vruchtvlies over je kop hangen. Wat moest ik deze Aerdenhoutse vrouw vertellen? Dat haar villa de afmeting had van onze complete portiek in de Venserpolder, als je die op zijn kant had kunnen zetten? Dat mijn eigen moeder soep maakte door op zondag een zakje California aan te lengen? Of dat bij ons een toetje betekende dat je een pakje Saroma door de melk klutst terwijl hier panna cotta met verse bosvruchten en een dressing van munt werd geserveerd volgens het menukaartje dat naast mijn bord stond?

En ineens vroeg ik mij af wat Maarten eigenlijk in mij zag.

‘Wat zie je eigenlijk in mij?’ had ik hem dan ook later die avond gevraagd.

De vraag van zijn moeder had ik hem zelf laten beantwoorden, een antwoord dat de waarheid nauwelijks schampte. Ik kon er niet mee zitten, voor vrede ging ik zelf ook ver.

Maarten draaide zijn BMW vanaf de A9 de rondweg Amsterdam op, richting Zuidoost. Vanaf het talud gezien vormde de oranje straatverlichting langs de snelweg bijna een guirlande.

Hij glimlachte. ‘Je bent mooi, puur. Daar hou ik van.’ Onder de woorden streek hij even over mijn been.

Het klonk alsof ik van chocola ben.

‘Wat bedoel je daarmee?’ vroeg ik.

‘Dat jij echt bent,’ zei hij.

Ik had hem willen vragen hoeveel vriendinnen hij heeft versle-

ten, wat voor types het waren en of hij er van een gehouden had, maar ik zei niets. Je moet geen vragen stellen als je niet zeker weet dat je alle antwoorden kunt accepteren.

En nu kwam mijn schoonmoeder vanavond voor het eerst bij ons eten en verwachtte Maarten een ‘huisgemaakte’ maaltijd. Vanuit de bibliotheek zag ik mijn man nog steeds met een beker op de oprit van de buurvrouw staan. Het stel leek geanimeerd te praten en het reuze amusant te vinden dat er verhuizers met huisraad om hen heen slalomden, als ik tenminste afging op de overdreven manier waarop ze telkens lachend plaatsmaakten voor de sjouwende mannen.

Met een zucht opende ik mijn laptop om iets te zoeken voor die avond. Koken is niet meer dan het opvolgen van instructies, volgens mijn man. Dus hoe minder ingrediënten, hoe minder instructies, hoe minder er fout kon gaan, leek mij. Recepten met meer dan zes ingrediënten scrolde ik dan ook door om te eindigen met een stampot rauwe andijvie met kaantjes.

In de supermarkt had ik de andijvie laten varen en een pak gekocht waarmee ik volgens de beschrijving in een handomdraai een ‘wereldgerecht van topklasse’ op tafel kon zetten. Dat klonk beter dan wat ik voor ogen had. Er hoefde alleen maar groente, gehakt, crème fraîche en water aan toegevoegd te worden. Het mengsel rook goed, geen diner van sterrenkwaliteit, maar wel zelfgemaakt, zoals Maarten het graag zag. Tegen zijn moeder, die in het Aerdenhoutse bekendstond als culinair wonder, kon ik toch niet op, dus waarom zou ik de moeite nemen om met haar te concurreren? Nee, met zo’n pak kon er weinig misgaan. Terwijl ik in de pan roerde spuugde de dikke massa agressief spetters saus in mijn richting. Ik deed het deksel er weer op en ging op zoek naar een schaar om de zak biologische pompoensoep met peterselie en room te openen. De magnetron had net ‘ping’ gezegd toen Maartens BMW het grind op reed.

‘Je raadt nooit wie er vandaag naast ons is komen wonen,’ hoorde ik hem vanuit de keuken tegen zijn moeder zeggen terwijl ze hun jassen in de garderobekast hingen.

The Wicked Witch of the West, dacht ik.

‘Annelize van Rooijen Zuilensteijn,’ antwoordde hij voordat mijn schoonmoeder de kans had om een suggestie te doen.

‘Nee,’ zei ze. ‘Werkelijk? Mijn hemel.’

Voor het eerst was ik het met haar eens.

‘Wat leuk!’

Het was van korte duur.

Al pratend liepen ze de eetkamer in. Ik pakte de gloeiend hete schaal met een theedoek vast en goot de inhoud over in een antieke soepterrine, een erfstuk dat niet in de magnetron paste.

Met een fles rode en een fles witte wijn liep ik naar ze toe.

‘Hallo,’ zei ik en gaf haar een kus op de wang. ‘Dat is lang geleden.’

Sinds onze trouwdag, twee maanden daarvoor, had ik haar niet meer gezien. Die avond had ik een deel van de tijd met mijn moeder in de gang doorgebracht terwijl het bruiloftsfeest in volle gang was.

Ik zie ons in gedachten nog zitten. Zwijgend. De muziek dreunde dof door de muur en zwol af en toe aan doordat het personeel in en uit liep, alsof de band een duveltje uit een doosje was dat zich niet weg liet drukken.

‘Waarom zit je hier eigenlijk? Vind je het niet leuk?’ had ik na een uur gevraagd.

Ze keek me een tijdje aan.

‘Ik ben je kwijt,’ antwoordde ze toen.

Verbaasd staarde ik naar haar. Wat was dat nou weer voor een rare opmerking? Ze bleef toch mijn moeder, daar veranderde een huwelijk niets aan. Waarschijnlijk had ze te veel bier gedronken.

‘Nee hoor. Je zult altijd mijn mama blijven,’ zei ik.

Ritmisch was ze met haar hoofd tegen de wand achter ons gaan bonken. Ik wist niet wat ik ervan moest denken, haar gezicht was nat van de tranen.